

Κυριακή 24η Αύγούστου 2025

Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου.

(Ματθ. 18, 23 – 35).

«εἷς ὀφειλέτης» (Ματθ. 18, 24).

Μιά ωραία παραβολή ἀκούσαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς. Μιά ἱστορία, μέ τήν ὁποία ὁ Ἰησοῦς διεκτραγωδεῖ ὅλη τήν κατάντια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός ἔπλασε καί τοποθέτησε τόν ἄνθρωπο στήν κορυφή τῆς δημιουργίας. Ἐκεῖνος, ὅμως, ἀντί νά ἀπολαύσει τήν τιμή καί τίς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ, χρεοκόπησε. Ἐπεσε χαμηλά, ἔχασε τήν ποιότητά του, εὐτελίστηκε, κατάντησε «εἷς ὀφειλέτης». Μέ ὅλα τά προσόντα, τίς ἱκανότητες, τίς γνώσεις, τά ὑπάρχοντα καί τίς γνωριμίες νομίζει πώς εἶναι κάποιος σπουδαῖος. Στό τέλος, ὅμως, ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι «εἷς ὀφειλέτης». Εἶναι ἓνας ὀφειλέτης ἀπέναντι στόν Θεό, ἀπέναντι στόν ἑαυτό του, ἀπέναντι στούς ἄλλους καί ἀπέναντι στό περιβάλλον, μέσα στό ὁποῖο ζεῖ.

Πρῶτον, δίνοντας τήν καθημερινή μάχη γιά ἐπιβίωση ὁ ἄνθρωπος νομίζει ὅτι τά καταφέρνει ὅλα μόνος του. Πιστεύει ὅτι ἡ εὐστροφία πού διαθέτει καί τά ὑπόλοιπα προσόντα πού κουβαλάει τόν βοηθοῦν νά κερδίσει στόν ἀγῶνα τῆς ἐπιβίωσης. Ξεχνάει, ὅμως, πώς τίποτα δέν ἔχει ἀπό μόνος του. Τό μυαλό καί τά χαρίσματα δέν τά κέρδισε κάπου οὔτε τά ἀγόρασε ἀπό κάποιον. Ὅ,τι ἔχει εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ὁ Δημιουργός καί Πατέρας του τόν προίκισε μέ τό μυαλό, μέ τό συναίσθημα, μέ τή βούληση, γιά νά μπορεῖ νά διαχειρίζεται ὅλες τίς καταστάσεις τῆς καθημερινότητος. Ὁ Χριστός μᾶς διαβεβαίωσε ὅτι ὁ Οὐράνιος Πατέρας ὄχι μόνον μᾶς ἐπλάσε, ἀλλά καί μᾶς παρακολουθεῖ συνεχῶς. Ἐκεῖνος μεριμνάει καί φροντίζει γιά τήν παραμικρή λεπτομέρεια τῆς ζωῆς μας. Ἐκεῖνος μᾶς δίνει τήν ἀρετή, τή φώτιση καί τή χάρη Του, γιά νά προοδεύουμε πνευματικά καί νά προκόπτουμε σέ ὅλους τούς τομεῖς. Ἐκεῖνος χαρίζει τήν υἰγεία, τήν ὄρεξη, τή δημιουργικότητα, τήν καλαισθησία, γιά νά ἀπολαμβάνουμε τή διαδρομή μας πάνω στή γῆ, νά Τόν εὐχαριστοῦμε γιά τά δῶρα Του καί νά Τόν δοξολογοῦμε γιά τό μεγαλεῖο Του.

Ἐμεῖς, ὅμως, παίρνομε ὅλες τίς παροχές τοῦ Θεοῦ, οἰκειοποιούμεσθε ὅλα τὰ χαρίσματα Του και, ἀντί νά τὰ δουλέψουμε, γιά νά μεγαλύνεται τό ὄνομά Του, τὰ ἐκμεταλλεῦομασθε, γιά νά ἱκανοποιῶμε τόν ἐγωισμό καί ἐνίστε τὰ κατώτερα ἐνστικτά μας. Ἔτσι καθιστάμεθα «εἷς ὀφειλέτης». Γινόμασθε ὀφειλέτες στόν Θεό, ἀπό τόν Ὅποιο δανειζόμεσθε τὰ πάντα καί δέν Τοῦ ἐπιστρέφουμε τίποτα καλό. Τό μόνο πού Τοῦ ἀνταποδίδουμε εἶναι ἡ ἀνυπακοή καί ἡ ἀχαριστία μας.

Δεύτερον, εἶμασθε ὀφειλέτες ἀπέναντι στόν ἑαυτό μας. Τό σῶμα καί ἡ ψυχή πλάστηκαν μέ συγκεκριμένες προδιαγραφές. Τά ἐξωτερικά καί ἐσωτερικά γνωρίσματα τῆς ὑπαρξης δέν τὰ ἐπιλέγουμε, ἀλλά μαθαίνουμε νά ζοῦμε μέ αὐτά, διότι αὐτά καθορίζουν τὰ πλαίσια μέσα στά ὅποια θά κινούμασθε. Ὅταν δέν σεβόμεσθε τίς ὑπαρξιακές μας προδιαγραφές καί παραβιάζουμε τὰ ὅρια τῶν σωματικῶν δυνάμεων καί τῶν ψυχικῶν ἀντοχῶν, τότε τραυματίζουμε τόν ἑαυτό μας καί γινόμασθε ὑπόλογοι ἀπέναντί του. Ὅταν ὑποκύπτουμε στίς ἐπιθυμίες, σερνόμεσθε ἀπό τίς λεγόμενες

«ανάγκες», γαντζωνόμαστε από τά υποτιθέμενα δικαιώματα και πιεζόμαστε νά βιώσουμε καταστάσεις αταίριαστες στή φύση μας, τότε προδίδουμε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας και γινόμαστε χρεοφειλέτες σ' αὐτόν. Ἀρρωσταίνουμε τό σῶμα, ἀναστατώνουμε τήν ψυχή, ταράζουμε τή συνείδηση, πιέζουμε, κουράζουμε και κουραζόμαστε. Χρωστᾶμε νά δώσουμε πίσω στήν ὕπαρξή μας τήν ὑγεία, τή γαλήνη, τήν ἡρεμία, τήν κατάνυξη, τήν ἰσορροπία, τήν πληρότητα, τή χαρά και τήν ἐλπίδα. Ἐάν δέν προσπαθοῦμε νά ἐπιστρέψουμε αὐτό τό χρέος στόν ἑαυτό μας, τότε ἐκεῖνος θά μᾶς δικάσει και θά μᾶς ἐκδικηθεῖ μέ τρόπο πολύ σκληρό και ἀπόλυτο.

Τρίτον, εἴμαστε ὀφειλέτες ἀπέναντι στούς ἄλλους. Ζοῦμε και ἀγωνιζόμαστε μέσα σέ μία κοινωνία. Μέσα στά ὅρια τῆς ὁποιασδήποτε κοινότητας προσπαθοῦμε νά πορευτοῦμε. Οἰκοδομοῦμε σχέσεις και συνοδοιποροῦμε μέ τούς ἄλλους. Χτίζουμε ἕναν ἴστό ἀγάπης, ἐκτίμησης, ἀποδοχῆς και ἀνοχῆς, ἐπειδή ἔχουμε ἀνάγκη ὁ ἕνας τήν παρουσία και τή συμπόρευση τοῦ ἄλλου. Δέν μποροῦμε νά ζήσουμε μόνοι. Ἡ μοναξιά εἶναι ἕνα δράμα πού δέν μᾶς ται-

ριάζει. Στίς σχέσεις μας μέ τούς άλλους, όμως, δέν εἶναι ὅλα ρόδινα. Ὁ ἐγωισμός, ἡ κακοτροπία, ἡ ἀδιακρισία, τά ἐλαττώματα, ἡ φιλοδοξία, τό συμφέρον δημιουργοῦν πολλές συγκρούσεις καί μεγάλη ταραχή. Τά ὅρια τῆς ἐλευθερίας διασαλεύονται στίς σχέσεις μέ τούς άλλους. Πολλές φορές παραβιάζουμε τά σύνορα τῆς ἀξιοπρέπειας τῶν διπλανῶν μας, ἀλλά καί πολλές φορές ὑφιστάμεθα τήν παραβίαση τῶν δικῶν μας ὀρίων ἀπό τούς άλλους. Καταπιέζουμε καί καταπιεζόμαστε. Στεναχωροῦμε καί στενοχωριόμαστε. Πληγώνουμε καί πληγωνόμαστε. Χρωστᾶμε καί μᾶς χρωστᾶνε. Οἱ σχέσεις μέ τούς διπλανούς μας ἔχουν τόν χαρακτήρα μιᾶς δοσοληψίας. Δίνουμε καί λαμβάνουμε. Ἐνίστε, ὅμως, ἀρπάζουμε καί μᾶς κλέβουν. Ἀρπάζουμε τή φήμη, τόν κόπο, τή δουλειά, τήν ἀξιοπρέπεια, τήν τιμή τοῦ ἄλλου καί μᾶς κλέβουν τά ἴδια πράγματα καί οἱ ἄλλοι. Εἴμαστε ὀφειλέτες στούς άλλους, ἀλλά καί οἱ ἄλλοι εἶναι ὀφειλέτες σέ μᾶς. Ἔτσι τό μόνο πού ἀπομένει εἶναι νά κτίσουμε σχέσεις ἀνοχῆς καί συγχώρεσης μέ τούς διπλανούς μας. Νά μάθουμε νά χαρίζουμε τά ὀφειλόμενα τῶν ἄλλων, γιά νά ἐλπίζουμε ὅτι θά μᾶς

χαρισθοῦν καί τά δικά μας ὀφειλόμενα ἀπό τούς ἄλλους. Ἐάν καταλάβουμε ὅτι πρῶτα ἐμεῖς εἴμαστε «εἷς ὀφειλέτης» καί φροντίσουμε νά τακτοποιήσουμε τό δικό μας χρέος, τότε νά ξέρουμε ὅτι καί οἱ ἄλλοι θά μᾶς περιβάλλουν μέ τόν σεβασμό καί τήν ἀγάπη πού μᾶς ἀξίζει.

Τέλος, εἶναι ἀπαραίτητο νά καταλάβουμε ὅτι εἴμαστε «εἷς ὀφειλέτης» ἀπέναντι στό φυσικό περιβάλλον, μέσα στό ὁποῖο ζοῦμε. Ὁ Κύριος ἔπλασε τή φύση, γιά νά διαθέτει ὁ ἄνθρωπος ἕνα πανέμορφο σπίτι. Αὐτό τό σπίτι ὁ ἄνθρωπος ἀνέλαβε νά τό σέβεται καί νά τό συντηρεῖ. Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος δέν σέβεται τό φυσικό περιβάλλον. Κακοποιεῖ καί βιάζει τό σπίτι του. Συμπεριφέρεται βάνουσα καί ἐγωιστικά. Προσπαθεῖ νά πάρει τά πάντα, χωρίς συστολή καί μέτρο. Ἔτσι ἀπό νοικοκύρης τῆς φύσης γίνεται ὀφειλέτης. Πρέπει νά ἐπιστρέψει στό φυσικό περιβάλλον τούς πόρους καί τίς δυνάμεις πού ἐκβιαστικά καί μέ πλεονεξία οἰκιοποιήθηκε. Πρέπει νά βάλει μέτρο στήν πλεονεξία του, γιατί ἡ φύση εἶναι αὐστηρή μέ τούς ὀφειλέτες της. Ἔχει νόμους καί, ἂν κάποιος τούς

παραβιάζει ασύστολα, ἔρχεται κάποια ὥρα πού θά πληρώσει πολύ ἀκριβό τίμημα.

Στήν παραβολή πού ἀκούσαμε σήμερα ὁ Χριστός ἔκανε λόγο γιά ὀφειλέτες. Ἄλλος χρώσταγε στό ἀφεντικό του, ἄλλος χρώσταγε στόν συνάδελφό του. Ὅλοι ζήτησαν τήν ἄφεση. Ὅλοι θέλησαν νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τίς ὀφειλές τους. Ὁ καθένας μας εἴμαστε «εἷς ὀφειλέτης». Παρ' ὅλα τά κατορθώματά μας στό τέλος χρωστᾶμε. Χρωστᾶμε στόν Θεό, στόν ἑαυτό μας, στούς διπλανούς μας, στό περιβάλλον. Ἄς ἔχουμε ταπείνωση καί συναίσθηση, γιά νά ξεχρεώνουμε τά χρέη μας. Ἄς χαρίζουμε τά χρωστούμενα τῶν ἄλλων, γιά νά μπορούμε νά διεκδικήσουμε καί τή δική μας ἐλευθερία ἀπό τά χρέη. Ἔτσι θά χαιρόμαστε μέσα σ' ὅλες τίς σχέσεις καί θά ἀπολαμβάνουμε τά δῶρα τῆς ζωῆς, πού ὁ Μεγαλόδωρος Κύριος μᾶς χαρίζει καί θά μᾶς χαρίζει πάντοτε. Ἀμήν.